

ikke egentlig fået nogen som helst løsning på, fordi når man i lovforslaget siger, at disse lønforhøjelser, der er fremtvunget ved overenskomststridige kampskridt, at de er ugyldige, så vil jeg da gerne sige, at det er ikke noget, der ændrer den nuværende tilstand. Det er de også i øjeblikket. En arbejdsgiver, der har været udsat for tvang, han kan til en hvilken som helst tid, når tvungen hører op, nægte at betale sådanne lønforhøjelser. Det er en ugyldig aftale i henhold til almindelige aftaleregler. Det står i aftaleloven § 29.“

Aftalelovens § 29 er sålydende:

„Er en viljeserklæring retsstridigt fremkaldt ved anden tvang end i § 28 omtalt, er den ikke bindende for den tvungne, hvis den, til hvem erklæringen er afgivet, selv har udøvet tvang eller har indset eller burdet indse, at erklæringen retsstridigt var fremkaldt ved tvang fra trediemands side.“

Kommentar:

Retsstridig tvang efter aftalelovens § 29 er en såkaldt „tilblivelsesmangel“ ved aftalen. En sådan mangel kan afhjælpes ved efterfølgende samtykke eller blot passivitet fra løftegiverens side. D.v.s. at han bliver bundet af aftalen, hvis han — efter at tvangen er ophørt — udbetaler den højere løn.

Aftaler, der er indgået under de i lovforslagets § 11 omhandlede omstændigheder, er ugyldige på grund af en såkaldt „indholds-mangel“, der i modsætning til, hvad der gælder med hensyn til tilblivelsesmangler, *ikke* efterfølgende kan afhjælpes. D.v.s. at en arbejdsgiver, der har indgået en sådan aftale *når som helst* vil kunne frigøre sig fra aftalen — altså også selv om han gennem længere tid efter tvangssituationens ophør har betalt de forhøjede lønninger.

En anden afgørende forskel mellem lovforslagets § 11 og aftalelovens § 29 er, at det som oftest vil være *usikkert*, om løftet er

fremkaldt ved retsstridig tvang efter aftalelovens § 29, medens forslaget § 11 *entydigt* fastslår, hvornår ugyldighedsvirkningen indtræder.

Det kan herefter konstateres, at forslaget § 11 i praksis vil få et langt bredere anvendelsesområde end aftalelovens § 29.

Spørgsmål 22:

Der ønskes et skøn over, hvor mange overenskomststridige arbejdsnedlæggelser der har været indbragt for retten inden for de sidste 2 år, jfr. ministerens besvarelse af spørgsmål 4.

Svar:

Det skønnes, at ikke under $\frac{3}{4}$ af de sager, der påkendes ved Arbejdsretten vedrører, overenskomststridige arbejdsnedlæggelser.

I finansåret 1974-75 var det samlede antal sager 166, i finansåret 1975-76 var det 276 og i de forløbne 8 måneder af finansåret 1976-77 har det været 230.

Herudfra må svaret på spørgsmålet skønnes at være ca. 425.

Spørgsmål 23:

Ministeren bedes oplyse, i hvor mange tilfælde der ad retslig vej inden for de sidste 2 år er forsøgt at få overenskomstmæssige eller traktatmæssige forpligtelser opfyldt.

Svar:

Det eneste grundlag for en besvarelse af det stillede spørgsmål er et skøn over, hvor mange faglige voldgiftssager der forekommer.

Det må antages, at der forekommer maksimalt omkring 400 faglige voldgiftssager pr. år, og svaret på det stillede spørgsmål er således maksimalt 800 tilfælde.

Det er ikke muligt at sige noget om, i hvor mange tilfælde de rejste krav har været overenskomstmæssige.